

# Afghanistan ved en korsvej: Kirkegård for imperier eller begyndelsen af en ny æra? af Helga Zepp-LaRouche

10. juli – Efter den hurtige tilbagetrækning af amerikanske og NATO-tropper fra Afghanistan – USA's tropper, bortset fra et par sikkerhedsstyrker, blev fløjet ud i ly af natten uden at informere de afghanske allierede – er dette land for øjeblikket, men sandsynligvis ikke længe, verdenshistoriens skueplads. Nyhederne fortsætter med at strømme ind: På jorden opnår Taliban-styrkerne hurtige territoriale gevinster i det nordlige og nordøstlige del af landet, hvilket allerede har skabt betydelig spænding og bekymring i Turkmenistan, Usbekistan og Tadsjikistan, og de har erobret den vestlige grænseby Islam Qala, der håndterer betydelige handelsstrømme med Iran. Samtidig foregår der intenst diplomatisk aktivitet blandt alle de lande, hvis sikkerhedsinteresser er påvirket af begivenhederne i Afghanistan: Iran, Pakistan, Indien, Rusland, og Kina, for kun at nævne de vigtigste.

Kan der findes en intern afghansk løsning? Kan en borgerkrig mellem den afghanske regering og Taliban forhindres? Kan terroristgrupper, såsom ISIS, der er begyndt at genvinde et fodfæste i nord, og Al-Qaida, opløses? Eller vil krigen mellem de afghanske fraktioner fortsætte og dermed udvidelsen af opiumdyrkning og eksport samt den globale trussel om islamisk terrorisme? Vil Afghanistan igen synke ned i vold og kaos og blive en trussel, ikke kun for Rusland og Kina, men endog for USA og Europa?

Hvis disse spørgsmål skal besvares i en positiv forstand, er det afgørende, at USA og Europa først besvarer spørgsmålet med

brutal ærlighed om, hvordan krigen i Afghanistan blev sådan en katastrofal fiasko, en krig ført i hele 20 år af USA, den stærkeste militære magt i verden, sammen med militærstyrker fra 50 andre nationer. Mere end 3.000 soldater fra NATO og allierede styrker, herunder 59 tyske soldater [og 43 danske soldater], og i alt 180.000 mennesker, inklusive 43.000 civile, mistede livet. Dette var til en økonomisk pris for USA på mere end 2 billioner \$ og på 47 milliarder € for Tyskland. Tyve års rædsel hvor alle sider, som det er sædvanligt i krig, var involveret i grusomheder med ødelæggende virkninger på deres eget liv, inklusive de mange soldater der kom hjem med posttraumatiske stresslidelser og ikke har været i stand til at klare livet siden. Efter ti års krig med Sovjetunionen i 1980'erne, efterfulgt af en lille pause, måtte den afghanske civile befolkning derefter lide yderligere 20 års krig med en næsten utænkkelig række pinsler.

Det var klart fra starten, at denne krig ikke kunne vindes. Indførelsen af NATO's gensidige forsvarsklausul i henhold til artikel 5 efter terrorangrebene den 11. september var baseret på den antagelse, at Osama bin Laden og Taliban-regimet stod bag disse angreb, hvilket således ville retfærdiggøre krigen i Afghanistan.

Men som den amerikanske senator Bob Graham, formanden for Kongressens "Fælles undersøgelse af efterretningsaktiviteter inden og efter terrorangrebene den 11. september 2001", gentagne gange påpegede i 2014, undertrykkede de daværende sidste to amerikanske præsidenter, Bush og Obama, sandheden om hvem der stod bag 11. september. Og det var kun på grund af denne undertrykkelse, at truslen fra ISIS således blev mulig. Graham sagde under et interview i 2014 i Florida:

"Der er fortsat nogle ufortalte historier, nogle ubesvarede spørgsmål om den 11. september. Måske er det mest grundlæggende spørgsmål: Blev den 11. september udført af 19 personer, der arbejdede isoleret, som over en periode på 20

måneder var i stand til at tage de grove konturer af en plan, der var udviklet af Osama bin Laden, og omsætte den til en detaljeret arbejdsplan, for derefter at indøve denne plan; og endelig at udføre en ekstrem kompleks række opgaver? Lad os tænke på de 19 mennesker. Meget få af dem kunne tale engelsk. Meget få af dem havde overhovedet været i USA før. De to formænd for 9/11-Kommissionen, Tom Kean og Lee Hamilton, har sagt, at de synes det er yderst usandsynligt, at disse 19 mennesker kunne have gjort, hvad de gjorde, uden nogen ekstern støtte i den periode de boede i USA. Jeg er meget enig... Hvor fik de deres støtte?"

Dette spørgsmål er stadig ikke blevet besvaret tilfredsstillende. Vedtagelsen af JASTA-loven (Retfærdighed mod statssponsorert Terrorisme – Justice Against State Sponsors of Terrorism) i USA, afsløringen af de 28 tidligere hemmeligstemplede sider i den fælles kongresundersøgelsesrapport om den 11. september, der blev holdt hemmelig i så lang tid, og retssagen, som familierne af ofrene fra den 11. september førte mod den saudiarabiske regering, leverede tilstrækkelig bevis for den faktiske økonomiske støtte til angrebene. Men efterforskningen af alle disse ledetråde blev forsinket med bureaukratiske midler.

Den eneste grund til at uoverensstemmelser omkring 11. september nævnes her, er for at pege på det faktum, at hele definitionen af fjenden i denne krig faktisk var forkert fra begyndelsen. I en hvidbog om Afghanistan udgivet af BüSo (Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet) i Tyskland i 2010 påpegede, at en krig, hvor målet ikke er defineret korrekt, næppe kan vindes, og vi krævede på det tidspunkt øjeblikkelig tilbagetrækning af de tyske styrker.

Da Washington Post offentliggjorde de 2.000 sider lange "Afghanistan Papirer" i 2019 under titlen "I krig med sandheden", burde krigen allerede den gang have været afsluttet. De afslørede, at denne krig havde været en absolut

katastrofe fra starten af, og at alle erklæringer fra det amerikanske militær om de påståede fremskridt var bevidste løgne. Undersøgelsesjournalisten Craig Whitlock, der offentliggjorde resultaterne af sin tre års forskning, herunder brug af dokumenter opnået under loven om frie informationer (Freedom of Information Act – FOIA), og udsagn fra 400 personer med førstehåndskendskab viste den absolutte inkompetence, som denne krig blev ført med.

Derefter var der de forbløffende udsagn fra generalløjtnant Douglas Lute, Afghanistan-tsaren under Bush- og Obama-administrationerne, som under en intern høring i "Det særlige ministerium for Afghanistans Genopbygning" i 2014 havde sagt: "Vi var blottet for en grundlæggende forståelse af Afghanistan – vi vidste ikke, hvad vi gjorde... Hvad forsøger vi at gøre her? Vi havde ikke den fjerneste opfattelse af, hvad vi foretog os... Hvis det amerikanske folk kendte til omfanget af dette funktionssvigt... hvem ville sige, at det hele var forgæves? "

Efter at disse dokumenter blev offentliggjort, skete der intet. Krigen fortsatte. Præsident Trump forsøgte at bringe tropperne hjem, men hans forsøg blev i det væsentlige undermineret af det amerikanske militær. Det er først nu, når prioriteten er skiftet til Indo-Stillehavet og til indeslutningen af Kina og Rusland, at denne absolut meningsløse krig blev afsluttet, i det mindste hvad angår udenlandske styrkers deltagelse.

11. september bragte ikke kun verden Afghanistan-krigen, men også Patriotloven (Patriot Act) et par uger senere, og hermed det påskud for den overvågningsstat, som Edward Snowden kastede lys over. Det ophævede en væsentlig del af de borgerrettigheder, der var blandt de mest fremragende resultater af Den amerikanske Frihedskrig og nedfældet i den amerikanske forfatning, og det underminerede USA's natur som republik.

Samtidig blev de fem principper for fredelig sameksistens, som er kernen i international lov og FN-pagten, erstattet af en stigende vægt på den "regelbaserede orden", der afspejler interesserne og forsvaret af det transatlantiske etablissemments privilegier. Tony Blair havde allerede sat tonen for en sådan afvisning af principperne i Den westfalske Fred og international lov to år tidligere i sin berygtede tale i Chicago, der dannede den teoretiske retfærdiggørelse for de "endeløse krige" – dvs. de interventionistiske krige gennemført under påskud af "ansvaret for at beskytte" (Responsibility to Protect – R2P), en ny slags korstog, hvor "vestlige værdier", "demokrati" og "menneskerettigheder" formodes at blive overført – med sværd eller med droner og bomber – til kulturer og nationer, der kommer fra helt anderledes civilisationstraditioner.

Derfor må Afghanistan-krigens katastrofale fiasko – efter de foregående fiaskoer, Vietnam-krigen, Irak-krigen, Libyen-krigen, Syrien-krigen og Yemen-krigen – hurtigt blive vendepunktet for et fuldstændigt skift i retning væk fra de sidste 20 år.

## Del 2

Siden senest Covid-19-pandemiens udbrud, et udbrud der var helt forudsigeligt, og som Lyndon LaRouche i princippet havde forudsagt allerede i 1973, burde der have været igangsat en grundlæggende debat om de mangelfulde aksiomer i den vestlige liberale model. Privatiseringen af alle aspekter af sundhedsvæsnerne har bestemt givet lukrative overskud til investorer, men den økonomiske skade, der er blevet påført, og antallet af dødsfald og langvarige sundhedsproblemer har brutalt afsløret sundhedsvæsnerens svage punkter.

Den strategiske turbulens forårsaget af tilbagetrækningen

afNATO-tropper fra Afghanistan giver en glimrende mulighed for en revurdering af situationen, for en korrektion af den politiske retning og en ny løsningsorienteret politik. Den lange tradition for geopolitisk manipulation af denne region, hvor Afghanistan i en vis forstand repræsenterer grænsefladen fra det britiske imperiums "Great Game" i det 19. århundrede til Bernard Lewis' og Zbigniew Brzezinskis "krisebue (arc of crisis)", må begraves. en gang for alle, for aldrig at blive genoplivet. I stedet skal alle naboerne i regionen – Rusland, Kina, Indien, Iran, Pakistan, Saudi-Arabien, Golfstaterne og Tyrkiet – integreres i en økonomisk udviklingsstrategi, der repræsenterer en fælles interesse blandt disse lande, én som er defineret af en højere orden og er mere attraktiv end fortsættelsen af de respektive formodede nationale interesser. Dette højere niveau repræsenterer udviklingen af en tværnational infrastruktur, storstilet industrialisering og moderne landbrug for hele Sydvestasien, som den blev præsenteret i 1997 af EIR og Schiller Instituttet i specialrapporter og derefter i studiet "Den nye Silkevej bliver til verdens landbro (The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge)." Der er også et omfattende russisk studie fra 2014, som Rusland havde til hensigt at fremlægge på et G8-topmøde, før det blev udelukket fra denne gruppe.

I februar i år blev udenrigsministrene fra Pakistan, Afghanistan og Usbekistan enige om at anlægge en jernbanelinje fra Tasjkent, Usbekistans hovedstad, via Mazar-e-Sharif og Kabul, Afghanistan, til Peshawar i Pakistan. En ansøgning om finansiering fra Verdensbanken blev indsendt i april. Samtidig blev Pakistan og Afghanistan enige om at anlægge en motorvej, Khyberpas økonomisk korridor (Khyber Pass Economic Corridor), mellem Peshawar, Kabul og Dushanbe. Det vil tjene som en fortsættelse af Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor (CPEC), et udstillingsprojekt i det kinesiske Bælte- og Vejinitiativ (BRI).

Disse transportlinjer skal udvikles til effektive

udviklingskorridorer og en øst-vest-forbindelse mellem Kina, Centralasien, Rusland og Europa samt et nord-syd infrastrukturnetværk fra Rusland, Kasakhstan og Kina til Gwadar, Pakistan ved Det arabiske Hav, alle behøves at blive gennemført.

Alle disse projekter udgør betydelige tekniske udfordringer – bare overvej det totalt bjergrige landskab i store dele af Afghanistan – men den fælles vision om at overvinde fattigdom og underudvikling kombineret med ekspertise og samarbejde mellem de bedste ingeniører fra Kina, Rusland, USA og Europa kan "flytte bjerge" i overført betydning. Kombinationen af Verdensbanken, Den asiatiske Infrastruktur-investeringsbank (AIIB), BRIKS' (Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika) Ny Udviklingsbank, Ny Silkevejsfond og nationale långivere kunne udstede de nødvendige kreditlinjer.

Et sådant udviklingsperspektiv, også for landbruget, ville også give et alternativ til den massive narkotikaproduktion, der plager denne region. På nuværende tidspunkt kommer over 80% af den globale opiumproduktion fra Afghanistan, og ca. 10% af den lokale befolkning er i øjeblikket afhængig, mens Rusland for ikke så længe siden definerede sit største nationale sikkerhedsproblem som narkotikaeksport fra Afghanistan, og tal fra 2014 viste, at 40.000 mennesker om året blev dræbt i Rusland. Realiseringen af et alternativ til narkotikadyrkning er i hele verdens grundlæggende interesse.

Covid-19-pandemien og risikoen for yderligere pandemier har dramatisk understreget behovet for at opbygge moderne sundhedsvæsen i hvert eneste land på Jorden, hvis vi skal forhindre, at de mest forsømte lande bliver ynglepladser for nye mutationer, som ville forpurre hele den hidtidige indsats. Opførelsen af moderne hospitaler, uddannelse af læger og sygeplejepersonale og de nødvendige infrastrukturelle forudsætninger er derfor lige så meget i alle politiske grupper i Afghanistans interesse og for alle lande i regionen,

som for de såkaldte udviklede lande.

Af alle disse grunde repræsenterer den fremtidige udvikling i Afghanistan en korsvej for hele menneskeheden. Samtidig er det en perfekt demonstration af muligheden, der ligger i anvendelsen af Nikolaus fra Kues' princip om modsætningernes sammenfald, *Coincidentia Oppositorum*. Hvis man forbliver på niveauet med modsigelserne i de berørte nationers påståede interesser – Indien-Pakistan, Kina-USA, Iran-Saudi-Arabien, Tyrkiet-Rusland – er der ingen løsninger.

Hvis man derimod overvejer alles fælles interesser – at overvinde terrorisme og narkotikaplagen, varig sejr over farerne ved pandemier og afslutte flygtningekriserne – så er løsningen åbenbar. Det vigtigste aspekt er imidlertid spørgsmålet om den vej vi som menneskehed vælger – om vi vil styrte længere ned i en mørk tidsalder og potentielt endog risikere vores eksistens som en art, eller om vi sammen ønsker at forme et virkeligt menneskeligt århundrede. I Afghanistan gælder det mere end nogen andre steder i verden: Det nye navn for fred er udvikling!